

предприятия были стабильными.

Нормативность платёжеспособности предприятия позволяет оплатить краткосрочные и долгосрочные обязательства, которое стоит перед предприятием и вместе с этим поддерживать ликвидность на высоком уровне. А это приведёт к повышению привлекательности предприятия во внешней среде перед инвесторами.

Показатели финансовой устойчивости отражают мобильность финансовых активов для обеспечения непрерывности производственного процесса предприятия. Показатели деловой активности представляют достижение компанией поставленных целей. По мнению многих учёных - экономистов, именно показатель деловой активности, является непрерывно связанным со стремлением к максимальной стоимости, стратегией предприятия, процессом её управления, маркетинговой стратегией. Показатель рентабельности отражает, в какой степени она эффективно использует материальные, трудовые и финансовые ресурсы компании. Процесс снижения данного показателя в отношении с предыдущим годом свидетельствует о нерациональном использовании ресурсов предприятия.

Показатель развития компании в течение своей деятельности отражает общие изменения в целом и представляет собой наблюдаемый рост или уменьшение бизнеса в отношении с предыдущим периодом.

В целом, некоторые из этих показателей тесно связаны, некоторые воздействуют друг на друга, дополняют друг друга, а некоторые представляют общее состояние предприятия.

Литература

1. Ўзбекистон Республикаси «Тадбиркорлик фаолиятини эркинлигининг кафолатлари тўғрисида» ги қонуни. Манба: http://lex.uz/Pages/GetAct.aspx?lact_id=2006789.

2. Кириллов К. В. Оценка финансового состояния предприятия / К. В. Кириллов // Фундаментальные исследования. – 2009. – № 3. – С. 30.

3. Сорокин О. Н. Содержание финансовой безопасности предприятия / О. Н. Сорокин // Фундаментальные исследования. – 2012. – № 14 (212). – С. 74-80.

УДК 342.59

Myriam Delouya, магістр права,
м. Монпельє, Франція

ОСОБЛИВОСТІ ДЕРЖАВНОЇ СЛУЖБИ У ФРАНЦІЇ

Франція як країна сталих демократичних традицій посідає одне з чільних місць серед країн, що відіграли визначальну роль у створенні

сучасних державних і правових структур. У французькому суспільстві впродовж віків утвердилось розуміння ролі держави в реалізації загальнонаціонального інтересу, що є результатом діяльності послідовних режимів і урядів Франції, які забезпечували єдність французької держави у процесі її історичного розвитку. Французька державна служба завжди була пов'язана з еволюцією політичних структур держави. Це зумовлено тим, що французи визнають визначальну місію та роль держави у реалізації загальнонаціонального інтересу. Таке розуміння держави пояснюється, по-перше, відчутним впливом католицизму, який історично сповідував поняття спільного блага. По-друге, це є результатом діяльності всіх політичних режимів і урядів Франції, які впродовж століть послідовно утверджували єдність французької держави у процесі її історичного розвитку. Виходячи з цього і державну службу французи розглядають як особливу професійну діяльність, оскільки її функціонування підпорядковане власним законам [3].

Згідно з французькою доктриною публічний службовець є посадовою особою держави, який одночасно і уособлює державу, і служить їй. Саме тому державна служба не може ототожнюватися з жодним іншим фахом, чиновники є представниками особливого прошарку населення.

У Франції державними службовцями є всі службовці держави як публічної юридичної особи - її законодавчих, виконавчих та судових органів.

Штатні службовці держави мають постійні посади. Їхнє становище стабільно. Вони гарантовані від свавілля адміністрації і знаходяться під особливим захистом закону. На відміну від приватного сектора на державній службі не діє система колективних та індивідуальних договорів про найм та умови роботи. Більшість питань статусу державних службовців вирішується статутами (статутами), які затверджуються законами.

Всі державні службовці поділяються на дві великі категорії. Першу з них складають цивільні службовці державної адміністрації, а також місцевих громад та публічних установ (у тому числі викладачі та лікарі); другу – військовослужбовці, працівники судів і парламенту [1].

Сутністю французької державної служби є повністю регламентована і закрыта система службової кар'єри. Концепція кар'єри, або закрытої державної служби, означає те, що правовий статус французького чиновника більшою мірою враховує специфіку його роботодавця – держави, і тому державна служба регулюється нормами не трудового, а адміністративного права і права державної служби як його частини. Це право передбачає існування нерівних сторін, особливий порядок розв'язання трудових спорів, а також додаткові обмеження. Така система орієнтована на те, що державний службовець, вступивши на службу, вже не піде з неї до пенсії, поступово просуваючись по службових щаблях [1].

Правила вступу на державну службу визначаються Загальним кодексом державних службовців. Щоб стати державним службовцем та працювати в органах влади, необхідно пройти конкурсний (зовнішній, внутрішній) або професійний відбір. Французький державний службовець повинен дотримуватись сімох основних принципів: повне зобов'язання по відношенню до професійної діяльності, моральні принципи, стриманість, ієрархічна покірність, професійна обачність, чесність, нейтралітет.

Кар'єрне просування державних службовців Франції може відбуватися шляхами: автоматичне просування, що базується на термінах служби; відповідно до принципу мобільності, тобто переміщення державних службовців між різними корпусами та органами державної служби, яке супроводжується кар'єрним підвищенням; оцінка після проходження професійного навчання в Національній школі адміністрування; переведення за внутрішнім конкурсом (кадровий резерв); призначення на посаду за запитом або наказом згори в інтересах служби. Прозорість такого призначення контролює Рада держави та Конституційна рада, які перевіряють компетентність кандидата, його відповідність функціям посади та вимогам оцінювання [1].

Державні службовці у Франції завжди посідали особливе місце серед активного населення. Ця особливість прямо пов'язана з французькими концепціями держави та її традиційної могутності. Саме адміністрація забезпечує стабільність у державі, а тому вона і займає привілейовану позицію в суспільстві. Стабільність і забезпеченість посад державних службовців у період економічних криз і в умовах високого рівня безробіття сприяє зміцненню авторитету державної служби як привабливої і конкурентоспроможної сфери суспільної діяльності. З точки зору громадян державна служба є уособленням французької культури і втіленням основних рис нації, а саме: високої інтелектуальності, раціональності та законослухняності. Професіоналізм управлінських кадрів визначений одним із пріоритетів в організації державної служби цієї країни [3].

Ефективне реформування правових і організаційних механізмів функціонування державної служби України безпосередньо пов'язане з вивченням та впровадженням зразків кращого зарубіжного досвіду, зокрема французького.

Література

1. Козирін А. Н. Адміністративне право зарубіжних країн / А. Н. Козирін. – К.: Вид-во «СПАРК», 1996. – 229 с.
2. Пустовойт Л. А. Система державного управління Республіки Франція: досвід для України / авт.-уклад. Л. А. Пустовойт; за заг. ред. Ю. В. Ковбасюка. – К.: НАДУ, 2010. – 56 с.
3. Чмига В. О. Державна служба Франції: традиції і модернізація [Електронний ресурс] / В. О. Чмига. – Режим доступу: <http://www.nbuv.gov.ua/>

УДК 342.59

Добчис Я. І., магістр права,
Освітній центр «Ульпан Еціон», м. Хайфа, Ізраїль

ОРГАНІЗАЦІЙНІ ТА ПРАВОВІ ЗАСАДИ ДІЯЛЬНОСТІ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ ІЗРАЇЛЮ

Поліція – важливий елемент в будь-якому суспільстві і за будь-якої форми правління. При будь-якій існуючій формі правління в країні присутній орган, покликаний підтримувати громадський порядок, стежити за дотриманням законів і забезпечувати стабільність і спадкоємність існуючої форми правління. Поліція, яка діє в демократичному суспільстві, символізує рівність всіх громадян перед законом при дотриманні прав людини і громадянина [1].

Національна поліція Ізраїлю є органом виконавчої влади, відповідальним перед парламентом країни – Кнесетом, підконтрольним і підзвітним уряду та Міністерству внутрішньої безпеки Ізраїлю.

Особливість правового регулювання діяльності поліції пов'язана з відсутністю Конституції як Основного Закону держави. Водночас парламентом прийняті Конституційні закони, що покладені в основу національного законодавства і регламентують найважливіші напрями суспільного життя. Серед яких Закон про державну службу, Закон про кримінальне судочинство, Закон про кримінальне право, нормативні акти уряду країни, Міністерства внутрішньої безпеки та Національного Штабу Національної поліції Ізраїлю.

Основним нормативно-правовим актом, який регламентує внутрішньосистемну адміністративну діяльність Національної поліції Ізраїлю, є Закон про поліцію (нова редакція) (Israel National Police Act (Revised Version) 1971 року. У ньому сформульовані мета, завдання, принципи, основні функції поліції, визначена її організаційна структура.

Зазначається, що, відповідно до англо-американської традиції, усі функції Національної поліції Ізраїлю поділяються на такі п'ять груп: перша – функції, пов'язані із забезпеченням внутрішньої безпеки держави (тероризм, антидержавні злочини); друга – протидія злочинності, розкриття, розслідування злочинів, їх профілактика та попередження; третя – забезпечення громадського порядку в державі; четверта – забезпечення безпеки дорожнього руху; п'ята – забезпечення нормального та безпечного функціонування установ, організацій, підприємств [2].

Завдання поліції описані в статті 3 Закону про поліцію: запобігання правопорушень; розслідування правопорушень і їх виявлення; розшук